

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Χορεύω 'γώ, χορεύεις σύ, χορεύει δλ' ή πλάσις, έδω, βρέ αδελφούλη μου, είναι για να τα χάσης. Ναι μὲν υπάρχουν, Περικλή, και πένθη φρικαλέα, κι' ή κοινωνία φαίνεται όλίγον ψωραλέα, άλλ' όταν βλέπης, φίλε μου, χορούς άλλεπαλλήλους, όπόταν βλέπης κόντρα ντάνς,μαζούρκας και στοβίλους, όπόταν προσκλητήρια λαμβάνης κάθε 'μέρα, κι' ένφ έδω σε προσκαλούν, σὺ τρέχεις εκεί πέρα, όπόταν αναγκάζεσαι δλην την εβδομάδα να πέρνης απ' έδω κι' εκεί μιὰ δανεική βελάδα, έν τέλει όταν σε καλούν κι' ελάνω στο Παλάτι κι' εκεί χορεύεις δωρεάν και τρώγεις και κομμάτι, σύμπαντα ταῦτα, Περικλή, όπως και αν τα κρίνης, σημαίνει πώς 'βρισκόμεθα εις τέταρτον σελήνης.

Π.—Μέ άλλους λόγους;

Δηλαδή ζητώ να έννοήσης
πώς πάλιν επικρέμαται του 'Υπουργείου κρίσις.

Π.—Μέ άλλους λόγους;

Φ.— Δηλαδή... πολὺ στενοχωροῦμαι, και βλέπω μετὰ λύπης μου ότι δὲν έννοοῦμαι, ένφ, αν θέλῃς, εύκολα 'μπορείς να έννοήσης πώς πάλιν επικρέμαται του 'Υπουργείου κρίσις.

Π.—Τι να σου 'πώ, βρέ Φασουλή! παρατηρῶ με λύπη πώς πάλι θα σου έλθουνε εις τὸ κρανίον κτύποι.

Φ.—Μέ άλλους λόγους;

Π.— Δηλαδή θα σε ξυλοκοπήσω, γιατι 'μιλῶς, αντίχριστα, χωρίς να έννοήσω.

Φ.—Βρέ Περικλή, μα δὲν μου λές 'στην πίστι σου τί έχεις, και τώρα κάμποσο καιρὸ πολὺ με κατατρέχεις; 'Εγὼ δὲν λέγω πώποτε τὰ πράγματα με πίκια, την σκάφην λέγω σκάφην μας, τὰ σῦκα λέγω σῦκα. Τι σε πειράζει δηλαδή πώς 'πήγα 'στο Παλάτι; τι σε πειράζει δηλαδή αν 'χόρευα κομμάτι; τι σε πειράζει δηλαδή αν είχα μία ντάμα, Τὴν 'Αλφα Ψί, τὴν Βῆτα 'Ρό, ή και τῆς δρὸ συνάμα; τι σε πειράζει δηλαδή αν ήπια μιὰ σαμπάνια, ή εκρυψα 'στην τσέπη μου όλίγα παντεσπάνια;

Π.—Βρέ μασκαρά, ποιὸς σ'έρωτῶ πού ήσων και δὲν ήσων; Φαντάσου να μᾶς άκουαν και άλλοι, να νομίσουν, ότι εγὼ ξεπάζομαι για μπάλους και σουπέδες, ένφ τρεῖς 'μέραις 'πέρασα σχεδὸν με δρὸ κεφτέδες. 'Μίλα, μωρέ, για Νικολσον, 'μίλα για 'Υπουργεῖον, 'μίλα, μωρέ, για δάνειον, 'μίλα για Ναυπηγεῖον, 'μίλα, για ὕμνο 'Αγγλικό, 'μίλα για Θεσσαλία, και μη μου λές, βρέ μασκαρά, τὰ ἴδια τὰ γελοῖα.

Φ.—Μὰ έτσι λέγε μου και σὺ 'σάν άνθρωπος μιὰ 'μέρα. Μάθε λοιπὸν πώς 'θόλωσε και πάλ' ή ατμοσφαῖρα.

('Ο Νικολσον, βρέ Περικλή, επήγε 'στο Παλάτι, και μ' έβλεπε κρυφὰ κρυφὰ μ' άγριεμμένο 'μάτι.)

Π.—Μέ άλλους λόγους;

Φ.— (Δηλαδή ζητώ να έννοήσης πώς πάλιν επικρέμαται του 'Υπουργείου κρίσις.)

Π.—'Αλλά γιατι μου όμνεις, μωρέ, έν παρενθέσει;

Φ.—(Διότι ή Κυβέρνησις θαρρῶ πώς δὲν θα πέση.)

Π.—Λοιπόν;

Φ.— Λοιπὸν ό Νικολσον πολὺ κακὰ τὴν έχει, (και κάτι τι σημαντικὸν νομίζω πώς του τρέχει.)

'Ηθελα να σου έλεγα άκόμη κάτι άλλο, αλλά φοβοῦμαι, Περικλή, πολὺ και άμφιβάλλω.

Π.—Λέγε λοιπὸν και μ' έσκασες..

Φ.— Σώπα μωρέ, μη σκούζης (Εις τὸ Παλάτι 'χόρευε, νομίζω, κι' ό Καρπούζης.)

Π.—Μωρὲ τί λές;

Φ.— Μὰ τὸ Χριστό...

Π.— Τού 'μίλησες;

Φ.— Τὸν είδα,

κι' εκύτταζε τὸν Νικολσον με 'μάτι 'σάν γαρίδα.

'Ακοῦς εκεί, βρέ Περικλή!

Π.— 'Εγὼ δὲν τὸ πιστεύω,

Φ.—(Για να σου 'πώ κρυφὰ 'στ'αυτί...)

Π.— Τί θές;

Φ.— (Σὲ κοροϊδεῖται)

Π.—Τι είπες; μ' εκοροΐδενες, βρέ μασκαρά, μιὰ ὥρα;

Φ.—'Ολα τὰ αντικείμενα τὰ μασκαρεύουν τώρα.

'Αλήθεια φέτος, Περικλή, σὺ μασκαράς θα γίνῃς;

Π.—'Εν μέσφ τόσων κοπετῶν και φρικαλέας πείνης,

δὲν ερχεσαι, βρέ Φασουλή, να 'βγοῦμε μασκαράδες;

μήπως μ' αὐτὸ μαζέψωμε και μερικὸς παραδες;

διότι άλλην πουθενά δὲν εχομεν έλπίδα,

παρὰ σ' αὐτὸ τὸ τέχνασμα και 'στη γλυκειὰ Πατριά;

Φ.—Εἶμαι καθ' όλα σύμφωνος κι' αντίρρησην δὲν εχω.

Π.—Κι' εγὼ χωρίς αντίρρησην καμμίαν σου τῆς βρέ...

**'Εξήγησις μοναδική
για μιὰ βελάδα δανεική.**

Τὸ φράκο πού μες 'στο χορὸ του 'Παρνασσού' φοροῦν εἶπαν καμπόσοι κι' εγραψαν πώς του Λαμπίκη ήτο... Τέτοια φρικτὴ διαβολή ποτὲ δὲν καρτεροῦσα, έν τούτοις διαβεβαιῶ και τὸ διακηρύττω, πώς ήτον ή βελάδα μου κάποιου 'δικου μας δῶρον, κειμήλιον παμπάλαιον με στίγματα και σκόρον.

'Αλλ' επειδὴ 'χωρούσανε 'στο ένα της μανίκι και τὰ δρὸ χέρια μου μαζί και είχε και καμποῦρα, έδόθη πρὸς διόρθωσιν 'στὸν κύριον Λαμπίκη, και χάρις εις τὸ χέρι του εκάμαμε φιγοῦρα. 'Ὅστε, καθὼς εξάγεται, 'στὸν κύριον Λαμπίκη, μονάχα ή διόρθωσις τῆς δ α ν ε ι κ ῆ ς άνήκει.